

Són molts, però cadascú va per ell

Sembla que els dos cents partits de la democràtica oposició, que mai havien estat com a «partir-se un pinyó», i que ara van més desargollats que mai, reclamen «la unitat» si no volen anar-se'n al carai.

Nosaltres ho veiem

més difícil que matar un gat a cops de gorra.

Més difícil que poder cobrar el que devem.

Més difícil que a un coix volguer-lo fer arribar primer.

Més difícil que comprar-se una corbata a gust de la senyora.

Més difícil que aprendre l'ofici de «vagabundo».

Més difícil que una bona entesa entre una comunitat de veïns.

Més difícil que agafar un «embustero» en una ratera.

Més difícil que voler fer criar a la mula del bisbat.

Més difícil que a un fadrístern sortir-li banyes.

Més difícil que reconèixer's en el carnet d'identitat.

Més difícil que fer guardar un secret a la pyortera de l'escala.

Més difícil que adreçar un escaire rodó que hagi «agafat vici».

Més difícil que pyosar la sella al Cavall Bernat.

Més difícil que fer anar a pyeu, un mort al cementiri.

Més difícil que resar un Pare-nostre al que només sap el Credo.

Més difícil que un rampellut es torni pacient i un covard es torni valent.

Més difícil que a un bou fer-lo anar a galop amb la tartana.

Més difícil que giravoltar una cadira sense que porti «raons».

I més difícil que despertar d'una becaina, un que ja hagi fet «la clucaina» (1).

... I no sabeu per què? Perquè de la «tajada» que quedi de l'Espanya gran, un cop queixalajada, els uns en volen com més millor

i els altres perquè somnien la part del lleó.

Ningú vol quedar-se només amb el rasclum,

ni fer com els gitanos, que s'escalfen amb el fum.

Joan de can Català

(1) fer la clucaina = morir-se.

Los alumnos del colegio GRANULLARIUS en el momento de iniciar la excursión a Barcelona, donde visitaron diversos centros y lugares de interés pedagógico y que viene patrocinando semanalmente a las diferentes escuelas de Granollers, la Obra Cultural de la **CAJA DE AHORROS PROVINCIAL DE BARCELONA**